

нѣкаква неизвестна страна. Въ първия моментъ уморенитѣ пътници били удивени отъ необикновената красота на тази страна.

Висока, допираща своя върхъ въ облацитѣ, планина се издигала къмъ небето, а цѣлата повърхностъ на тази планина била покрита съ вѣковни красиви дървета — гъстолистни кедри, стройни кипариси, черни тополи, плачещи иви, грамадни кестенови, маслинови, лимонови, миртови и др. дървета — всичко това благоухаело и като че ли се радвало, че съществува подъ слънцето.

Погледала Богородица, на всичката тази прелестъ, любувала се на тази природна красота — и изведнажъ си припомнила, обръщайки се къмъ апостота Йоана: — Знаешъ ли ти, чедо мое, въ какъвъ день ни е довела Божията воля до този брѣгъ? Знай, точно преди тридесетъ четири години азъ родихъ въ Витлеемъ Младенеца Исуса, които е сега нашъ Господъ и учителъ! Какъвъ е този великолепенъ край и какви люде живѣятъ тука?

— Не зная, Владичице! — отвърналътъ апостолъ, разглеждайки внимателно околността. — Но виждамъ, че живѣещитѣ тукъ люде още бродятъ срѣдъ адска тъмнина и сж подмамени отъ зли учения, които имъ прѣчатъ да се доближатъ до вѣчната свѣтлина.

И протягайки ръка, Апостолътъ посочилъ на редица каменни идоли, поставени срѣдъ крайбрѣжнитѣ кипарисни храсти.

Това били идоли на Аполонотъ, вѣтъ служители, населяващи прекрасенъ жгълъ на една южна страна.

Низко отпуснала глава на гърди опечалената Майка Божия.

— Какво да се прави! — съ мъжа

Лаврата „Св. Атанасий“ на Св. Гора

казала тя на апостола, — не лекъ жребий ни се пада, но ние трѣбва да оставимъ кораба и да идемъ при заблуденитѣ, за да имъ разкажемъ всичко, което се извърши на Голгота.

И, слизайки смѣло отъ полуразбития корабъ, леко стъпила Богородица на златния пѣськъ на непознатия брѣгъ.

Но едва стъпила на брѣга, извършило се невиджано и нечувано чудо, което изпълнило съ страхъ сърдцата дори на старитѣ моряци, които били на кораба, — тѣ паднали на колѣне близо до нозетѣ на Богородица.

Нечакано страшенъ тътнежъ отъ множество гърмливии гласове изпълнилъ въздуха. Устата на каменнитѣ идоли се разтворили и отъ тѣхъ излизали страшни вопли. Жителитѣ на непознатата земя, утаени, слушали гърмливия гласъ.

— Люде, поклонници на Аполона, идете на пристанището и посрѣщнете Мария, Майката на Великия Господъ Исуса.

И народътъ тичалъ, тичалъ къмъ брѣга.

Кротка тиха и прекрасна стояла на брѣга Богородица.

И цѣлиятъ народъ на тази стра- на падналъ предъ нейнитѣ нозе и ѝ